

Πρόσωπα τῆς ποίησης

ΚΡΙΤΩΝ ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΗΣ

ΣΕ ΦΟΒΑΜΑΙ

★
Μαρία, τῆς ἔλεγα, μπροστά στά πουλιά
καθώς τὴν παρέσυρα στὸ πάρκο γιὰ νὰ τὴ σκοτώσω
εἶναι ὥρα νὰ σοῦ σκάψω τὸ ἀγίνωτο χῶμα,
νὰ φυτέψω τὴ δρῦ πού ὄνειρεύτηκα. Σ' ὄλο
αὐτὸ τὸ διάστημα πού μᾶς ἔκαιγε ὁ λίθος
δὲν εἶχαμε ἴσκιο καὶ δὲν εἶχαμε πού
νὰ παίξει τ' ἀεράκι, νὰ μᾶς γνέψει τ' ἀστέρι
ἀναμέσο ἀπὸ κάποιο πράσινο φύλλωμα. Ἄνοιξη
πῆρε τὸ μονοπάτι καὶ κατεβαίνει κι' ἐγὼ καταγίνομαι
νὰ σὲ κάνω λιβάδι μὲ χλόη καὶ νερὸ
νὰ θόσκουν γελάδια καὶ πρόβατα. Νὰ ξαπλώνει
ὁ ἔρωτας στὸ πράσινο κι' ὄλα τὰ γλυκὰ περιστέρια
νὰ σκεπάζουν τὸν ἥλιο. Καὶ σύ, ἀκόμα μὲ κείνους
τοὺς σκοτεινοὺς πληρωμένους, πυροβολεῖς
αὐτὰ τὰ ὄρατα μου ὄνειρα. Σὲ φοβάμαι ἀκόμα
καὶ δὲ γίνεται νὰ μὴν τρέχω στὸ ἀμπρι
νὰ θρῶ τὸ μαχαίρι μου. Κρατῶ ἕνα ρόδο καὶ τὸ
ρίχνω στὸ χῶμα. Πρέπει νὰ νοιάζομαι λέω ἀκόμα
καὶ γιὰ τὴ ροδιὰ πού ἀναιδῆς τραμουντάνα
τῆς ταράζει τὸ φύλλωμα.

Ἀπρίλης 1975

ΜΟΥ ΠΕΦΤΕΙ ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ

★
Μοῦ πέφτει τὸ μαχαίρι ἀπ' τὰ χέρια.
Γιατί, Κυρία Μαρία, αὐτοὶ πού σὲ παραστέκουν
εἶτανε φίλοι μου, παιδιὰ λιμασμένα
γιὰ πράσινο καὶ σὺ μοῦ τὰ πῆρες
νὰ ποτίσουν τὸ χῶμα σου, νὰ σὲ φυτέψουνε
δρῦ στὸν ἀνώτατο λόφο τοῦ ὄνειρου.
Ἦρθαν καὶ μούπαν πῶς εἶσαι λιβάδι
καὶ θόσκουν αὐτοὶ ἀνενόητοι,
καλὴ καὶ τρισάγια καὶ ὅτι ἐγὼ σὲ ζηλεύω
πού πᾶς ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ
μ' αὐτὸν καὶ μὲ κείνον καὶ ὅτι τοὺς νοιάζουν
τὰ κέρδη σου. Ἄχ, ἂν τοὺς θρῶ κάποια ὄρα
θὰ τοὺς θυμίσω πῶς ὁ ἅγιος ἔρωτας κλαίει
καὶ ποιά πράγματι εἶσαι καὶ πῶς ἐμένα
γιὰ νὰ ξεμυαλίσεις, χρόνια καὶ χρόνια ὀρμίδες
μέσα σὲ τάνκη σπάζοντάς μου τὴν πόρτα. ■ |